

ר. רבינוביץ ספקס אם החלטת המועצה התכוונה לאיזו תכנית מסוימת. ככל אופן אין איש יודע איך נעשו הדברים. בציבור אין סמפטיה למעשי הרביזיוניסטים, אבל העובדה שהם פועלים עשתה רושם. הוא ססופק אם אפשר להלהיב את יהודי ירוסלים למלחמה לראש עיריה יהודי.

הוא סייר בארץ והתמלא הערצה לאמאראט של ההסתדרות, אולם החולשה היא בהנהלה לקויה.

נמירובסקי סבור, שמלבד סעיפי העליה וההתישבות כל שאר שריו במחלוקת בציבור. לדעתו, לא יחוסל הספר הלבן אם לא נציק גם לערכים וגם לאנגלים, וגם ליהודים שישלימו עם הספר הלבן. הכרחי גם סירור רוחני וגם פיסי, אחרת לא נבצע את מדיניותנו. המצב מחייב לא הרחבת המוסדות אלא ציסצומם.

ש/ולניק קבל שלאחר רחובות לא תוקן המצב במפלגה. הכרחי גוף מצומצם של חסטה, שיברר את הדברים ויתן פקודות. לאחר המועצה צפה הציבור למעטה, המעטה לא בא, אולי לא יכלו לבוא. קשה לציבור לעבור לפסים של אי פעולה. אין לו תשובה כשטואלים אותו מה עושים. דובדבני קבל במועצה את דברי ב.ג. ויבניאלי וחיכה לפקודות. עברו שבועיים ולא באו פקודות. לציבור נודע שיש וויכוח על הקו, אפילו האכרים דברו אתו על הקו של ב.ג. השאלות הפנימיות לא הוסיפו לנו כבוד. הרכב מזכירות הועד הפועל היה מעטה שפיכות דמים. הוא מסכים לוועדה של חמישה, אבל אינו בטוח אם הם פועלים יחד או אפילו דנים יחד. לעצמו יש לו אמונה מיסטית. הוא מאמין שמלחמתנו תגמר בהקטת מדינה יהודית, אם כי הוא אינו יודע היטב מה הדרך אשר תביא לכך. המסובים צריכים לדעתו להיות אורדן להצלת המפלגה. עליהם להיות אורדן מגטימים לפי הכרעת ההנהגה. כוחנו רב, עוד לא הפסדנו את כל האשראי שלנו. עלינו להשתחרר מכל האטביציות. עלינו להיות מאכסימליסטים. כאשר שאלו אותו האכרים מה יהיה על העולים, ענה: אולי עוד נגיע לכלכלה משותפת של כל היהודים בארץ-ישראל. האכרים שטענו תשובה זו לא נרתעו ממנה. לא כל האכרים הם בגדנו. יש סקטורים שלמים של אכרים שהם לגמרי אתנו: הגליל, השרון, האכרים הגרמנים. אם יש דבר המעורר דאגה, הרי זה שבטשן השבועות האחרונים לא היתה כל עליה חדשה.

אמרתי לחברים, שהאיניציאטור למסיבה זו היה זיוסה, אבל כוונתי במסיבה היא לאו דווקא זו של זיוסה. באים אלי בטשן הרבה שנים בטענות,